

Szabó J. Róbert lelkipásztor

EGYEDÜL A SZENTÍRÁS!

Alapige: 2Királyok 22,1-13.

Bevezetés

1521 áprilisában a német reformátor, Luther Márton megjelent a Worms-i birodalmi gyűlésen, amely V. Károly német-római császár vezetésével ült össze, hogy megvédje mindazt, amit tanított és írt. Amikor megérkezett, egyértelművé vált a számára, hogy nem azért rendelték oda, hogy tanait megvédje, hanem csakis azért, hogy visszavonja azokat. Elé tették összes könyvét és cikkét, felolvasták azok címeit, és megkérdezték tőle, hogy ő írta-e ezeket, és ha igen, akkor hajlandó-e azokat visszavonni. Luther több időt kért a válaszadásra.

Másnap ismét megkérdezték tőle, hogy ő írta-e azokat a műveket, és ha igen, hajlandó-e visszavonni őket. Luther ezt válaszolta: *„Ezek a munkák az enyémeek. (...) Amennyiben engem az Írás tanúságával vagy észérvekkkel meg nem győznek, mert én (...) az általam idézett szentírási helyek alapján meg vagyok győzve lelkiismeretemben és Isten szavainak fogságában. Ezért nem akarok semmit sem visszavonni, mert a lelkiismeret ellen tenni nem lehet biztos és gyógyító sem. Isten segítsen meg engem! Amen.”*

Luther, annak ellenére, hogy csak egy hajszálon függött az élete, nem tagadta meg a Szentírás igazságait. Mert lelkiismerete, ahogyan ő mondta, Isten igéjének rabja volt. Miért ragaszkodott ennyire Luther a Szentíráshoz? Mert a Biblia Istennek az egyedüli ihletett és hiteles szava, a keresztény tanítás egyetlen forrása.

A másik reformátor, református egyházunk alapítója, Kálvin ezt írta: *„Egyedül az Úr igéje az az út, amely bennünket annak kutatására vezet, amit Őrála tudni szabad, és egyedül ez a világosság, mely nekünk világít, hogy meglássuk azt, amit Őrála tudni kell.”* (Institúció III. 21,3) Keresztény identitásunk első és egyetlen alappillére tehát a Szentírás, amely **„hitünk és életünk egyedüli mércéje”**.

Éppen ezért, irányítsuk figyelmünket különösen is Isten kijelentésére, a Bibliára, egy olyan ószövetségi történeten keresztül, amelyben központi szerepet kap Isten igéje! Menjünk vissza néhány ezer évet, *Jósiásnak*, Júda királyának az idejébe!

1.

„Nyolcéves volt Jósiás, amikor uralkodni kezdett, és harmincegy évig uralkodott Jeruzsálemben. ... Azt tette, amit helyesnek tart az Úr. Mindenben ősatyjának, Dávidnak az útján járt, és nem tért el arról sem jobbra, sem balra.” (22,1-2)

„Azt tette, amit helyesnek tart az Úr”. – hallottuk. Így minősítette a Királyok könyvének szerzője Jósiás egész uralkodását. Tetteinek, szavainak, rendelkezéseinek, egyedüli

mércéje Isten akarata volt. Nem az, hogy megnyert-e háborúkat, mennyi pénzzel gyarapította a királyi kincstárat, és még csak az sem, hogy milyen hatalmas épületeket emelt országában. Csak ennyi: milyen úton járt, Isten akarata szerint élt-e.

Ne gondoljátok azt, hogy ma nem ezen áll vagy bukik az emberek, és így a mi életünk is! Hiszen, amikor mérlegre kerül az életünk, akkor sem lesz más a mérce: azt tettünk-e, amit jónak látott az Úr? *„Mert Isten megítél minden tettet, minden titkolt dolgot, akár jó, akár rossz az.”* (Prédikátor 12,14) Isten véleményét pedig egyedül a Bibliából ismerhetjük meg!

2.

Jósiás király, uralkodásának 18. évében, elrendelte a jeruzsálemi templomfelújítását. Hilkiájá főpapnak azt a parancsot adja, *„hogyan szedje össze az Úr házában összegyűlt pénzt, amit az ajtóőrök gyűjtöttek a néptől. Adják oda azt az Úr házában levő munkások felügyelőinek, azok pedig adják át a munkásoknak, akik az Úr házában vannak, hogy javítsák ki a templom rongálódásait: az ácsoknak, az építőknek és a kőműveseknek. Vásároljanak faanyagot és faragott köveket a templom kijavításához.”* (22,3-6) Megdöbbenő olvasni ezt, hogy a választott nép számára, annak az Istennek háza, akit tisztelniük kellett volna, mennyire nem jelentett semmit. Nem véletlenül!

Hiszen Jósiás király uralkodásának idejében félelmetes erkölcsi mélységben élt Izráel. S később ennek a lelki zűrzavarnak is meg tudjuk az okát: *„Egyszer csak így szólt Hilkiájá főpap Sáfán kancellárhoz: Ezt a törvénykönyvet találtam az Úr házában! És odaadta Hilkiájá a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el. ...és felolvasott belőle Sáfán a királynak.”* (22,8) A lelki zűrzavar egyetlen oka az volt, hogy az emberek nem ismerték Isten kijelentését, ezért mindenki úgy élt, ahogy neki jól esett. Isten törvénykönyve ott porosodott valahol a templom egyik zugában, talán is falazták, mert senki sem volt kíváncsi rá, régen elfelejtették az emberek. Az egész nép más úton járt, más isteneket imádott, más isteneket hívott segítségül. Egyszerűen lecserélték a régit, valami számunkra hasznosabbra, jobbra.

3.

Mi történik ezután? *„Amikor a király meghallotta a törvénykönyv ígét, megszagatta a ruháját.”* – majd ezt a parancsot adta – *„Menjetek, kérdezzétek meg az Urat, hogy mit jelentenek ennek a megtalált könyvnek az ígét rám és az egész népre, Júdára nézve! Mert nagy haragra indulhatott ellenünk az Úr, mivel nem hallgattak elődeink ennek a könyvnek az ígétre, és nem tették meg mindazt, ami a számunkra meg van írva.”* (22,11.13)

„Mit jelentenek az itt leírtak rám és az egész népre?” – kérdezi Jósiás király. Isten ígéje szíven találja a királyt, rádöbben arra, milyen messzire került ő és a népe Isten akaratától. És ezzel a kérdéssel elindul egy csodálatos megújulás, amely megváltoztat egy egész népet! Úgy kezdődik a megújulás, hogy egy ember szembesül a Szentírás igazságával, és elhatározza, hogy ehhez az igazsághoz akarja igazítani a maga és népe életét.

Te azt mondod: egy ember kevés ehhez. Egy fecske nem csinál nyarat. De egy kutatás szerint egy társadalom elkötelezett 2 százaléka elég ahhoz, hogy megváltoztasson egy

[Nevezd meg! – Ne add el! – Így add tovább!](#)

egész társadalmat. Szóval mire is elég egyetlen ember? Ha Magyarország lakosságából csak 200 ezer ember döntene úgy, mint Jósiás, és venné komolyan azt, hogy hitének és életének legfőbb mércéje ettől kezdve a Szentírás lesz, akkor nekünk is lenne kiút ebből a lelki zúzavarából, amiben élünk.

Befejezés

Egy igaz történettel hadd fejezzem be! Franciaországban élt egy zsidó fiatalember. Egy hithű zsidó családba született. Apjának jól menő üzlete volt, aki azt mondta neki, hogy ha majd felnőtté válik, akkor beveszi őt a családi vállalkozásba. Mindig olvasták az Írást, ahogyan a zsidó vallás azt előírta számukra, azonban egyszer csak ez a fiatalember megismerkedett és összebarátkozott egy keresztény fiatallal, és ezt otthon el is mondta az apjának. – *Apám, képzeld el, van egy olyan barátom, aki keresztény és nemcsak az Ószövetséget olvassa, hanem az Újszövetséget is. Mi erről a véleményed? – Hát az nagyon rossz, fiam!* – válaszolta az édesapa. – *Soha ne merd kezdedbe venni az Újszövetséget, mert abban az van megírva, hogy a Megváltó, akit mi várunk, már eljött! De mi keresztre feszítettük őt, mert akartunk hinni benne!*”

Azután, amikor fiú elmúlt 20 éves, a családi vállalkozás ügyében Londonba kellett utaznia egy üzleti tárgyalásra, és a szállodában, amelyikben megszállt, talált egy Újszövetséget a polcon. Vívódott, hogy kezébe vegye-e. Olvasson-e bele egyáltalán? Hiszen megígérte az apjának, hogy nem fogja elolvasni. Végül úgy gondolta, hogy legalább az első fejezetet, azt csak elolvassa, ha az egész nem is! Kinyitotta hát Máté evangéliumát, és elolvasta az első fejezetet, az ott található nemzetség táblázatot.

A fiatalember egy kicsit kiábrándultan mondta magában, hogy mi lehet ebben az Újszövetségben olyan veszélyes? Itt van egy csomó ószövetségi zsidó ember, nincs ebben semmi különös! Majd tovább olvasta az első részt: Jézus Krisztus születését, amelyben van egy ilyen mondat: „... *nevezd őt Jézusnak, mert Ő fogja megszabadítani népét bűnéből*”. Na, ez a mondat már sokkal inkább szíven találta ezt a fiatalembert, hiszen tudta, érezte, hogy vannak bűnei, de sohasem tudott velük mit kezdeni. És íme, itt van ebben az Újszövetségben, hogy eljött valaki, aki megszabadíthatja népét bűneiből. Nem mondta el az apjának, hogy hogyan járt, hazament örömmel, az apja pedig örült, hogy az üzlet, amiért fiát Londonba küldte, sikerült.

A fiú 21. születésnapján, újra a kezébe vette az Újszövetséget, és elolvasta teljes egészében. Megtért, elfogadta Jézus Krisztust élete Megváltójának, és immár így állt az apja elé. Ezt mondta: – *Apám, én megtaláltam Krisztusban a Messiást!* – Képzeltetik, hogyan válaszolt erre az apja! Bár szerette a fiát, mégis kitette a családi vállalkozásból, és megszakított vele minden kapcsolatot! A fiúnak, bár fájt az, amit apja tett, mégis békesége volt! Volt már Krisztusa, volt már Megváltója, aki elvette a bűneit.

„*Sola Scriptura!*” – így szól a reformátori tanítások első állítása, azaz: *Egyedül a Szentírás!* Mert a Szentírás igazságait megismerve találkozhatunk a Biblia Istenével, és ebben a találkozásban semmi sem maradhat az, ami volt. Jósiás találkozott a Biblia Istenével, és rajta keresztül megváltozott egy egész ország. Ez a francia zsidó fiú találkozott a Biblia Istenével és békességre talált!

Te miért félsz kezdedbe venni a Bibliát? Mitől tartasz?

[Nevezd meg! – Ne add el! – Így add tovább!](#)

